

Fanny André

Graffitista

Traducere din limba franceză de
Teodora Olenici

 ACT și Politon

2018

CAPITOLUL 1

M-am trezit într-un pat, lângă un tip care nu era atât de frumos pe cât aş fi sperat sau, în orice caz, nu într-atât încât să-i suport respiraţia fetidă de după o noapte de tras la măsea, respiraţie care, fără îndoială, nu era foarte diferită de a mea.

— Bună...

— Ăă... scuze, am mormăit eu. Unde-i baia?

Goală puşcă, m-am îndreptat cât mai demn cu putinţă în direcţia indicată. Am aşteptat să-mi treacă ameţeala şi mi-am promis că nu o să mai beau niciodată atât de mult. Cu două săptămâni înainte îmi făcusem aceeaşi promisiune, dar de această dată aveam de gând să mă țin de ea.

Întinsă pe gresia de un alb cam incert, cu un morman de haine murdare ce se înălţa în faţa mea asemeni turnului din Pisa, îmi treceau prin minte un şir de constatări brutale. Pricinuite mai ales de migrena care mă cuprinsese.

Înainte de toate, trebuia să mă ocup de gustul execrabil pe care-l simţeam în gură. Mi-am amintit apoi ce m-a împins să beau peste măsură: o nevoie nebună să uit că picasem anul la Facultatea de Arte şi, ca şi cum asta nu ar fi fost îndeajuns, că mă simţeam singură şi ratată, pe toate planurile.

Aş fi putut în acea clipă să plâng de ciudă, între coşul de rufe şi chiuveţă. Doar că, de cele mai multe ori, glanda mea lacrimală era meschină. Altfel, aş fi putut să joc din nou o tragedie şi să refac actul doi, scena trei: „Ah, de ce eu! Vai, ce mânie şi ce deznădejde...” etc. Doar că bănuisem că n-aveam

să trec anul. Nu că ar fi fost mai ușor de acceptat, însă nu era nici tocmai surpriza zilei.

Nu-mi petreceam viața făcându-mă praf, însă mi se întâmpla din ce în ce mai des să mă las pradă celei mai simple soluții. Nu voiam să ajung ca studenții ăia care se fac criță în fiecare weekend sau chiar mai des. Nu mi se potrivea, preferam să-mi umplu timpul cu ceva decât să-l înec într-o sticlă. E drept, mă decisesem totuși să pun capăt studiilor, ceea ce însemna că tocmai organizasem un soi de înmormântare. Iar asta se „sărbătorea”, nu?

Așa că, în loc să izbucnesc în plâns, m-am ridicat și m-am ocupat de chestiunea cea mai presantă: am început să cotrobăi cu nerușinare prin dulăpior în căutarea unui pachet de periute de dinți noi.

În timp ce mă spălam pe dinți alene, ca să-i permit tipului să fugă sau să se ascundă pe undeva, mă întrebam ce ar trebui să fac ca să-mi readuc viața pe făgașul normal. Cum să rezolv problema acum, că n-aveam de gând s-o mai înec în tequila? Cum ar acționa un adult responsabil?...

Mi-am trecut o mână prin șuvițele încâlcite care-mi intrau în ochi. Am ridicat privirea întrebătoare spre oglindă ca să evaluez amplitudinea daunelor: tunsoarea mea, scurtă și asimetrică, părea să fi explodat de-a dreptul... Nici tenul meu lipsit de strălucire n-arăta mai bine, noroc că măcar, datorită originilor mele mediteraneene, nu arătam niciodată palidă. Mi s-a părut dintr-odată că tânăra care se afla în fața mea era foarte matură, abia dacă m-am recunoscut. Ca și cum aș fi îmbătrânit cu cinci ani fără să-mi dau seama. Pentru întâia oară mi-am remarcat ovalul mult mai pronunțat al feței și obrajii mai supti.

Între mine și reflexia mea se interpunea alt chip: altă piele întunecată, alți ochi, mai închiși la culoare, aproape negri, și un craniu ras, cu desene tribale. Caden.

M-am prins cu mâinile de chiuvetă. De ce m-am gândit la el? De obicei nu-mi îngăduiam acest lucru; și-atunci, de ce mă gândeam la dezertorul ăsta? Un moment de slăbiciune, atâta tot... Al cincilea pe săptămâna asta. Dacă nu puneam la socoteală că tipul din pat aducea un pic cu el – prea puțin, din păcate.

Nu eram îndeajuns de trează pentru prostiile astea. Și, de parcă nu ar fi fost de ajuns, migrena mea părea bine ancorată. Prea bine ca să poți să te gândești la astfel de lucruri. Puțini oameni evitau cu atâta dibăcie subiectele supărătoare așa cum o făceam eu. *Spectru al lui Caden, merci, dar nu, merci! Întoarce-te cu bine la Londra și uită-mă! Nici la revedere nu-ți zic!*

Îmi clăteam gura.

— Am făcut cafea și un fel de tartine, m-a anunțat o voce din spatele ușii.

Pe bune? Și ce voia să însemne „un fel de”? Rupsesse bucăți din prosopul de hârtie și întinsese peste ele un pic de unt și dulceață?

M-am hotărât în cele din urmă să ies din baie și m-am lansat în acea vânătoare de comori haotică, ce urmează după nopțile rușinoase. Versiunea pentru adulți a lui Tom Degețel care trebuia să-și găsească țoalele împrăștiate peste tot, începând cu dormitorul și până la ușa de la intrare. În ciuda tuturor eforturilor, nu reușeam deloc să dau de chiloții mei tanga. Când mi-am găsit în cele din urmă lenjeria intimă, pe hol, lângă o pereche de bascheți, am tras o înjurătură. Ticălosul ăsta de Murphy, până la urmă are mereu dreptate, la fel ca James Bond.

— Lena! Pleci deja? m-a întrebă tipul, care tocmai se înființase pe hol, în timp ce eu mă chinuiam cu nasturele de la pantalonii scurți, deșirați, din denim.

— Păi...

După ce am reușit să-l închei, cu chiloții atârându-mi încă din buzunar, m-am hotărât să fiu cât se poate de cinstită. Cu un zâmbet degajat, am încuviințat din cap.

— A fost... bine. Mulțumesc și să ai o dimineață... o zi bună !

Cu vagi trăsături metise, un pic bărbos, tipul ăsta înalt și deșirat mă țintuia cu privirea. Părea de treabă, deși nu era chiar genul meu. Doar că eu nu eram pregătită să ies cu nimeni dacă atunci când mă trezeam, primul meu gând se îndrepta către... celălalt. Spectrul.

— Stai ! Știi că nu arde, nu? Poți măcar să bei o cafea.

Pentru o clipă am rămas ca pironită-n loc. La naiba, reușisem să dau peste un tip care nu se mulțumea să agațe gagici, ci mai era și manierat. Ghinion... Am ridicat din umeri.

— Îmi cer scuze, mă simt amețită. Ieri am avut o zi cum nu se poate mai proastă. Simt nevoia să fiu singură... îmi pare rău.

După care m-am făcut nevăzută, coborând scările, cu un ușor sentiment de lașitate.

Afară, am luat-o cu pași sprinteni în susul străzii, recăpătându-mi încetul cu încetul energia. Tipul locuia într-o zonă destul de lăaturalnică din Argenteuil, așa că m-am văzut nevoită să merg pe jos ca să ajung la o linie de autobuz. Am trecut printr-un tunel înțesat de graffiti. Din obișnuință, am început să caut semnele prietenilor mei, sau vechile graffitiuri pe care aș fi putut să le fac chiar eu cu ceva timp în urmă: în ultima vreme cam renunșasem la sportul ăsta.

Niciun medicament n-ar fi putut să-mi alunge mai eficient decât aceste graffitiuri emanațiile de alcool care încă-mi injectau ochii. Desenul înfățișând un cuplu mi-a atras în mod deosebit atenția și m-a făcut să mă opresc ca să-i admir execuția. Cu numai două culori, graffitistul – sau graffitista, căci mă aflam în situația în care puteam să-mi dau seama că ambele variante erau posibile – dăduse viață aceluia sărut cum nu se putea mai bine. O scenă ce părea ruptă din realitate, la fel ca faimosul *Sărut* al lui Doisneau. O replică fidelă, deși adusă în actualitate. I-am făcut o poză, și spectrul și-a făcut din nou simțită prezența printre gândurile mele.

Pornindu-mă din nou la drum, mi-am impus să gândesc la rece. Bineînțeles că până și Freud ar fi spus: inconștientul are, a priori, motivele sale. Am presupus, așadar, că trebuie să-l ascult. Trebuia să existe o explicație pentru vaga obsesie pe care o simțeam renăscând, nu-i așa? Oare creierul meu vedea în Caden o soluție? Cortegiul de *loser*-i întâlnești după ce ne-am despărțit nu putea contrazice ipoteza.

Sau poate că eu nu renunțasem de fapt niciodată la povestea noastră neterminată? Poate că tocmai asta m-a împiedicat să am încredere în mine și în puterea mea de seducție, să-mi regăsesc fericirea alături de altcineva? Nu căpătasem niciodată un răspuns după ruptura dintre noi doi; să fi avut nevoie de așa ceva?

Într-un impuls de moment, m-am așezat pe o bancă, să-mi verific pe smartphone situația financiară. Nu era foarte proastă, sau, în orice caz, era îndeajuns de bună ca să-mi pun în practică planul. Caden și sora lui avuseseră amabilitatea de a pleca la Londra, nu în Papua Noua Guinee; prețul biletului va fi mai accesibil, chiar dacă pentru buzunarul meu era totuși destul de piperat.

După ce mi-am plătit biletul doar dus și mi-am golit contul până sub nivelul mării, m-am hotărât să mă întorc acasă și să mă organizez. Plecarea era programată peste trei zile și până atunci trebuia să-mi închei socotelile cu colega de apartament, la magazinul de skateboard-uri și streetwear unde lucram ca vânzătoare, să-mi fac bagajele... și să-mi găsesc un punct de aterizare la Londra. Simplu, niciodată nu eram mai eficientă decât atunci când mă aflam sub presiune!

Am urcat în trenul Eurostar încercând să nu iau în seamă stresul care mă copleșea. Mi-am găsit locul și m-am instalat repede, apoi m-am cufundat în aceleași gânduri care-mi reveniseră în minte mult prea curând.

De când îmi pusesem proiectul pe roate, simțeam că în mine se dă o luptă. Oficial, plecam cu un singur scop: să stau față în față cu Caden, ca să reușesc să-mi readuc viața pe făgașul normal. Acceptam în cele din urmă că nu trecusem peste plecarea lui și că era cazul să o fac. Doar că, pe hârtie, să mă mut doar pentru atâta lucru... părea cu totul neverosimil. Eram perfect conștientă de asta. A trebuit să le îndrug prietenilor și familiei vrute și nevrute, că am chef de o schimbare de atmosferă, că vreau să merg să fac graffiti în străinătate ca să mă scald într-o altă cultură, pe scurt, am inventat tot soiul de scuze. Recunosc, suficiente cât să nu renunț la acest periplu un pic nebunesc.

Și-acum, ce-mi rămânea de pe urma acestor pretexte? Oare îmi doream doar să fiu față în față cu Caden ca să-i smulg câteva explicații? Și să văd dacă sora lui, care fusese și cea mai bună prietenă a mea, îmi ducea dorul, așa cum i-l duceam eu ei? Nu puteam să acționez decât în acest scop. Altfel, cum aș putea să-mi explic modul în care scotocisem prin tot dulapul în căutarea hainelor vechi care îi plăcuseră, poate, lui Caden, sau că am șovăit înainte să merg la coafor...? Trebuia să recunosc că era o grijă subită și de-a dreptul neobișnuită pentru înfățișarea mea, fapt care dovedea îndeajuns de bine că mă amăgeam.

Mă duceam la Londra deoarece voiam să primesc scuze, desigur... și voiam să-l revăd pe Caden pe care nu reușeam să-l uit, nici măcar după patru ani. Nu-mi doream să mă răz-bun sau să-mi satisfac orgoliul sau mai știu eu ce. Mă simțeam singură. Mi-era dor de Caden, chiar și după atâția ani.

În timp ce peisajul de afară încă mai defila prin fața ochilor mei și imaginea mea se reflecta pe suprafața geamului, mă întrebam dacă această femeie mărunțică ar putea avea câștig de cauză. Mă aruncasem cu capul înainte, ca de obicei. Însă

trebuia să grăbesc lucrurile, să mă zbat, chiar dacă asta însemna să mă lansez într-o situație imposibilă.

Neliniștea mă rodea, încercam din răspuțeri să-mi regăsesc calmul. Deja, în câteva ore aveam să o revăd pe Ellen. Stabiliserăm să ne întâlnim la Londra. Acceptase entuziasmată propunerea, încă din prima clipă. O să încep cu asta... pentru restul, urma să mă gândesc. Un plan poate părea nebunesc fără să fie neapărat rău, nu-i așa?

CAPITOLUL 2

Deși ploua atunci când am sosit la Londra, nu pot spune că m-a deranjat: odată ce m-am pornit, sunt asemenea unui tanc rusesc, care nu se oprește decât în fața unui obstacol de proporții – și asta dacă nu-l dăruim cumva și pe acesta ca să-mi continui drumul!

După cum am stabilit, Ellen mă aștepta în King's Cross, în apropierea unei clădiri roșii al cărei orologiu se înalță spre cer. Fata care-mi fusese cândva cea mai bună prietenă nu se schimbase deloc. Era Caden în variantă feminină: înaltă, brunetă, zveltă, cu look-ul tipic unei londoneze și cu o umbrelă mare reproducând drapelul britanic, care mi-a smuls un zâmbet. În ciuda tocurilor amețitoare, s-a îndreptat către mine în fugă.

— Lena, ce frumoasă ești! Tunsoarea asta nouă te îmbătrânește exact atât cât trebuie, îmi place la nebunie.

Ellen avea mereu acel stil doar al ei de a accentua frazele și-mi imaginam cu ușurință fonturi italice sau ghilimele mai peste tot. Putea să pară artificială și de o exuberanță falsă, însă, după ce vorbeai mai mult cu ea, înțelegeai că așa își ascundea ea timiditatea și lipsa de încredere în propria persoană.

Altă tipă n-ar fi înghițit acel „te îmbătrânește”, doar că eu trebuia să recunosc că avea dreptate. La cei douăzeci și doi de ani ai mei, la greutatea mea și cu fața mea fină, fusesem pe toată durata liceului ba mica zână, ba elfița, ba câte și mai câte. Ceea ce îmi dăduse și ideea numelui meu de graffitistă: „Zâna-LicuRici” – în semn de omagiu adus staturii mele minione și aerului zglobiu. Încă mi se întâmpla să mi se ceară buletinul în baruri; look-ul meu *streetwear* și tunsoarea

scurtă nu mă ajutau deloc să-i conving pe oameni că adolescența făcea parte dintr-un trecut destul de îndepărtat.

— Mi-ai lipsit, i-am răspuns simplu.

Ellen m-a strâns la piept, învăluindu-mă în mireasma celui mai nou parfum Burberry. De când o știam, era înnebunită după marca asta: aproape că avea un fetiș.

— Ți-e foame? Îți propun să ne oprim un pic la un restaurant indian, apoi o să mergem la mine. Ok?

Am stat pe gânduri un minut. Era oare posibil ca încă să mai locuiesc împreună cu Caden? Chiar dacă venisem pentru el, totuși nu puteam să dau buzna în viața lui, fără să fiu pregătită pentru asta. Aveam nevoie de un plan, de o atitudine corespunzătoare și de îndeajuns de mult curaj. Acum, când mă aflam din nou în același oraș cu el, teama reîntâlnirii creștea. Însă nu aș fi putut să-i trag clapa lui Ellen, doar pentru că mă temeam că-l voi întâlni.

— Sunt singură în apartament. Christy, colega mea, e plecată, m-a informat ea.

— Unde stai?

— În South Kensington. În partea asta a cartierului se resimte o atmosferă foarte *frenchy*, o să vezi. Am nevoie să fiu înconjurată de un univers cu un aer ușor franțuzesc, altfel cea de-a doua mea patrie mi-ar lipsi prea mult. Ar trebui să te muți aici!

În timp ce ea sporovăia în continuare, eu evitam să aduc în discuție acel lucru evident de care amândouă eram conștiente: n-aveam resursele necesare.

Nu cunoșteam așa de bine Londra, însă aveam totuși niște noțiuni de bază despre cartierele cele mai șic. Mai venisem odată împreună cu Caden și Ellen, în urmă cu mult timp. Mama lor era franțuzoaică în timp ce tatăl lor, deși expatriat, rămăsese un londonez get-beget. Doamna Hadler ținuse morțiș să-și crească cei doi copii astfel încât să vorbească

ambele limbi la perfecție. Au copilărit și au crescut între Franța și Anglia, iar asta se simțea. Eu mă descurcam destul de bine în engleză – datorită lor, bineînțeles. Învățasem pentru Bac în timp ce stăteam la bunica lor, însă pe-atunci, mai mult colindam orașul decât lucram, și acea vacanță rămânea pentru mine o amintire de neuitat. Camden Town, mai cu seamă, și-a lăsat amprenta puternică asupra tinerei rebele dornice de cunoaștere care eram eu la acea vreme. În plus, le-am închis pliscul părinților mei obținând o notă excelentă la testul de engleză.

Cu trei zile în urmă, pe când îmi terminam de făcut bagajele, în apartamentul meu de la periferia Parisului, mă văzusem nevoită să iau o decizie: să debarc singură la Londra și să mă descurc cu Facebook-ul și cu grupurile sale dedicate celor care-și caută colegi de cameră sau să cer ajutorul cuiva. După o lungă ezitare, i-am scris lui Ellen care, în ciuda anilor de tăcere ce se adunaseră între noi, acceptase pe loc să mă găzduiască timp de câteva zile sau săptămâni. Era una dintre calitățile pe care nu i le puteai nega și care mă marcaseră: deși viața o răsfășurase, știa să se arate de o generozitate fără egal.

Pentru siguranța mea și, de asemenea, ca să intru în contact și cu o Londră mai puțin stilată, am informat-o de sosirea mea și pe Anna, o prietenă pe care mi-o făcusem în primul an la Arte. Ea era franțuzoaică, la fel ca mine, și își propusese să se specializeze în design. Dar în loc să-și finalizeze studiile acolo, se orientase încă din anul doi către o școală privată londoneză, incredibil de scumpă, ca să-și creeze un CV ireproșabil. Părinții ei acceptaseră să-i suporte cheltuielile de școlarizare, iar cu restul o lăsară să se descurce singură. După ce a plecat, am păstrat legătura prin rețelele de socializare. Trebuia să mă întâlnesc cu ea a doua zi: poate că avea să mă ajute să-mi găsesc o locuință.

Pentru moment, n-avea niciun rost să mă gândesc la Caden. Eram extrem de hotărâtă ca, până la întâlnirea noastră, să-mi găsesc o viață pe post de „alibi” și să nu mă năpustesc din prima asupra lui. Ideea era să-l fac să conștientizeze cât de multe a avut de pierdut lăsându-mă în urmă, nu să par o disperată, gata de orice ca să-l recâștige.

Prima seară de după întâlnirea noastră s-a derulat mult mai bine decât mi-aș fi închipuit. După cum era de așteptat, apartamentul lui Ellen avea un anumit specific. Acasă la ea domnea o atmosferă un pic bobo-chic*, cu tapițerii etnice, covoare colorate și un mobilier din lemn care spunea multe despre banii pe care trebuie să-i fi cheltuit ca să amenajeze acest cuib cosmopolit. Ne-am instalat de o parte și de alta a măsuței întinse și joase, ce părea scoasă direct dintr-un palat indian.

Ellen și cu mine fuseserăm foarte apropiate și, deși prietena mea nu părea a fi în stare să țină legătura cu cei care nu gravitau direct în jurul ei, fiind prea absorbită de pretențiile și de prietenele ei, una mai *it girl* decât cealaltă, ea nu se schimbă deloc. Mă temusem că o să găsesc o tânără bogată și ușor blazată, dar am descoperit că era de fapt de o naivitate și de un entuziasm înduioșătoare. Îi plăceau aceleași lucruri ca și înainte, iar umorul ei cam sucit nu evoluase deloc.

În schimb, vorbea foarte puțin despre Caden, grăbindu-se să schimbe subiectul, de îndată ce îi pomenea din greșală numele. Erau gemeni și, după cum era de imaginat, fuseseră dintotdeauna foarte apropiați. Așa că tăcerea asta voită mi-a părut foarte suspectă.

I-am urmat exemplul și, chiar dacă nu am evitat neapărat să-i pronunț numele, nu am întrebat nici măcar o dată ce mai face: voi avea destul timp să-mi desfășor propria anchetă în zilele următoare.

* Bohemian Bourgeois Chic. (n.red.)

Am aflat că Ellen câștiga câte ceva din modelling și am dedus din vorbele ei că, în rest, părinții continuau să-i asigure un stil de viață confortabil. Studia, vag, Dreptul, doar ca să păstreze o aparență de seriozitate.

Mi-a pus multe întrebări despre viața mea de studentă în Franța, despre cum era la Arte. Părea să aibă o viziune idealistă asupra modului meu de viață, închipuindu-și că locuiesc într-o mansardă din centrul cartierului Montmartre, îndrăgostită de un pictor blestemat, care mânjește niște pânze imense, cu o expresie a chipului care-i trădează inspirația. Realitatea nu era chiar atât de *glamour*, însă nu mi-aș fi iertat-o dacă i-aș fi spulberat iluziile.

Eram încântată să o revăd și, după ce am trecut în revistă toate subiectele principale, mi-am spus că zâmbetul relaxat pe care ea îl afișa trebuia să se citească și pe chipul meu. Am avut amândouă înțelepciunea de a evita singurul subiect care ar fi putut să lezeze acest moment de complicitate: îndelungata noastră tăcere. Revederea era însă prea recentă.

— O să dormi în camera de oaspeți, m-a lămurit ea după un moment de pauză. Însă camera de oaspeți ar putea deveni pur și simplu camera prietenei mele. Ce părere ai? Sigur aș putea să-i conving.

— Care „să-i”? „S-o convingi”, nu-i așa? Vorbești despre colega ta, nu?

Ellen a clipit, iar eu am privit încântată cum genele ei lungi – nu neapărat adevărate – își propulsau umbra pe chipul ei.

— Da, m-am tâmpit de tot. Și zi, îți surâde ideea?

— Ellen, ești minunată, însă tu știi că nu-mi permit deloc să suport o treime din tipul ăsta de chirie.

— Nici nu trebuie, mi-a răspuns ea. Deja plătesc jumătate din apartament, de ce ar trebui să se schimbe ceva?

— Crezi că lui Christy o să i se pară normal să mă vadă oploșindu-mă pe aici fără să scot un chior?

Nu voiam ca Ellen să mai facă acte de caritate pentru mine, așa cum o făcuse în trecut. Mă maturizasem, iar de la majorat mă descurcam singură. După ce mi-am luat Bacul, părinții mei nu mi-au mai dat niciun sfanț și, după ce am împlinit douăzeci de ani, am reușit să mă mut împreună cu mai multe persoane, într-un mic apartament din Paris. De altfel, independența asta m-a costat până la urmă ultimul an de facultate...

— Ai putea să plătești facturile, apa, electricitatea, toate astea? a propus ea.

— N-ar fi îndeajuns nici dacă aș plăti toate facturile, am răspuns eu, înduioșându-mă fără să vreau la insistențele ei. Ești adorabilă, sunt impresionată. Însă o să mă descurc eu. Asta contează mult pentru mine. N-o să mai trăiesc pe spina-reă ta.

Ellen și-a înlănțuit genunchii cu brațele și s-a înclinat ușor înainte, privindu-mă nedumerită.

— N-ai trăit niciodată „pe spinarea mea”. Erai prietena mea! Aveam mai mulți bani de buzunar decât tine. Dacă lucrurile ar fi stat invers, sunt sigură că și tu ai fi făcut la fel pentru mine. Sau poate mă înșel?

— Nu! Bineînțeles că nu. Dar tu nu o să ai niciodată certitudinea asta, El, aici e buba. Eu eram o puștoaică atunci și nu mă deranja. Însă acum, lucrurile nu vor mai sta așa între noi, am afirmat eu.

— Dacă crezi toate astea, ești o tută, Len. Sunt în stare să-mi dau seama dacă cineva este cinstit sau nu cu mine. Știu să-mi recunosc adevăratele prietene și tu faci parte dintre ele... Mi s-a rupt inima când am venit în Anglia. Grija ta pentru noi era sinceră, la fel cum era și grija noastră pentru tine.

Am înțeles de îndată ce însemna acel „noi” și am rămas fără grai. Dacă într-adevăr grija lui Caden a fost sinceră, cu

siguranță a fost și trecătoare! Am lăsat ochii în jos și am început să strâng tacâmurile.

Ellen trebuia să se prezinte a doua zi foarte devreme la o sedință foto, iar eu eram ruptă de oboseală. Așadar, ne-am despărțit la ora douăzeci și trei, ca două băbuțe, infuzia ne mai lipsea. Și doar eram la Londra, ori ceai, ori nimic altceva!

După ce m-am instalat confortabil în camera de oaspeți, amintirile m-au purtat inevitabil către prima mea întâlnire cu Ellen și, în consecință, cu Caden.

*

Ne întâlniserăm întâmplător, datorită unui hoț de buzunare. Ellen fusese atacată în gara Châtelet-Les Halles de un tip mătăhălos, care încerca să-i fure geanta – Burberry, desigur – de care ea se agăța țipând ca o sirenă de alarmă. Am rămas cu gura căscată amândouă când am văzut că am reușit să proiectez conținutul spray-ului meu cu piper în capul individului, fără să nimeresc nici măcar un strop pe ea sau pe mine și fără să ne trezim cu vreun pumn în nas sau chiar mai rău. Un alt călător a intervenit apoi, iar Ellen și-a recuperat geanta.

La cei șaptesprezece ani ai mei, simțeam cum îmi cresc aripi: salvasem pe cineva, sau cel puțin îi salvasem geanta, avusesem curajul să reacționez! Am devenit cele mai bune prietene din lume în numai cinci minute. Cu toate acestea, nu ne asemănam deloc. Ea era aranjată la patru ace, în timp ce eu mă întorceam de la o sesiune de graffiti, cu tricoul plin de vopsea neagră din cauza unui tub de spray care explodase. Speriată de agresiune, plângea atât de tare încât a trebuit în cele din urmă să o însoțesc până acasă.

Am ajuns la apartamentul lor din Saint-Germain-des-Prés, iar eu am făcut ochii cât cepele, față-n față cu acel colț al capitalei. La intrare, am fost întâmpinate de Caden. M-am simțit

ca electrocutată de privirea lui întunecată și de asprimea trășăturilor lui impresionante. Dacă pe obrazul meu rotund de copil se putea ghici încă o anumită gingășie, Caden avea un maxilar viguros și buze proeminente. Sprâncenele sale negre tronau deasupra ochilor pătrunzători și a nasului drept. Frumusețea lui atât de dură aproape că-ți inducea o stare de neliniște, însă, cuprinsă de fascinație cum eram, eu nu m-am sinchisit de acest lucru. Spre deosebire de majoritatea tipilor cu care mă întâlneam de obicei, înfățișarea lui nu avea nimic efeminat – mai ales că era pe jumătate ras în cap și avea sculptate motive tribale pe cei câțiva milimetri de păr care-i mai rămăseseră. Dacă m-ar fi întrebat cineva, i-aș fi dat cu siguranță vreo douăzeci de ani, deși știam de la sora lui că sunt gemeni și de-o seamă cu mine.

Șocul acestei priviri întunecoase și sfredelitoare ațintite asupra mea m-a destabilizat. Avea un aer rece, de parcă l-aș fi insultat cumva și abia mai îndrăzneam să respir. Eram surprinsă și curioasă, deopotrivă: cum de-i provocasem o astfel de reacție? Cu respirația întretăiată și umerii încordați, am rămas pe loc aproape panicată, așteptând ca furtuna să izbucnească. Trebuie să fi sesizat stânjeneala mea întrucât expresia feței i s-a împlânzit și mi-a zâmbit, ceea ce i-a schimbat complet fizionomia. Asprimea lui se transforma încet în altceva, poate într-o forță stăpânită.

Dintr-odată, temperatura a crescut cu câteva grade și am reușit să trag din nou aer în piept. Bineînțeles că îmi imaginam toate lucrurile astea, însă speram că obrații nu-mi ardeau atât de puternic precum simțeam eu... În timp ce Ellen mă invita să o urmez, ca să mă servească cu ceva de băut și să-mi mulțumească așa cum se cuvenea, eu încercam să ignor sentimentele contradictorii pe care Caden le stârnea în mine.

Începând din acea zi, Ellen m-a luat sub aripa ei, aproape ca pe o mascotă... sau ca pe un chihuahua. Prietena ei mai

săracă, cea care, de asemenea, o făcea să pară mai cool. Viața cosmopolită a familiei Hadler m-a fascinat, era atât de diferită de cea din dragul și sărmanul meu oraș Argenteuil. Caden a devenit prima mea dragoste ascunsă, iar sora lui geamănă, extravertita autentică pe care visasem să o am ca prietenă. Prin prisma laturii sale un pic oportuniste, ea m-a ajutat să devin mai expansivă și să mă asemăn cu acea Lena care voiam să devin: o fată pasionată, care dorea să trăiască din arta ei. Mai ales după ce ar fi descoperit ce presupunea asta. Am făcut turul petrecerilor private la care ea avea intrare liberă datorită rețelei de legături sus-puse, fapt ce mi-a permis să întrevăd o altă realitate.

Ellen era o prietenă exclusivistă și drăguță; mă lua cu ea peste tot, iar eu încercam să-mi ignor straniul sentiment de a mă fi transformat în „prietenă de companie”. În acea vreme, cel mai mult mă stingherea privirea ușor disprețuitoare a lui Caden, pe care toate astea nu-l duceau de nas. Și totuși, nu și-a bătut niciodată joc de mine, stârnindu-mi o dorință nebună să ies în evidență, să-l provoc să mă placă. Eram cuprinsă de acea dragoste fulgerătoare pe care o putea resimți orice adolescentă impresionabilă; mă furișam tiptil în camera lui ca să-i verific gusturile muzicale, cărțile care zăceau întinse, comorile pe care le ascundea... Pe scurt, orice m-ar fi putut ajuta să stabilesc o legătură.

Într-o seară, pe când părinții lor plecaseră la o petrecere, lui Ellen i se făcuse rău de tot de la sushi-ul pe care-l comandaserăm. În sfârșit eram față în față cu Caden. Fără îndoială că stilul meu streetwear, un pic băiețesc, îl inspirase pe Caden întrucât mi-a propus o partidă de jocuri video. Impuls de moment pe care l-a regretat după ce i-am tăbăcit fundul la un FPS*.

* Acronim pentru First Person Shooter, categorie de jocuri video în care cel care joacă este protagonistul, iar acțiunea se desfășoară prin ochii săi. (n.red.)

Râdeam văzându-l cum devine din ce în ce mai concentrat, înverșunându-se să apere tradiția ancestrală ce le conferea bărbaților statutul de maestri ai consolelor.

Din acea zi a început să-mi vorbească mai des. În săptămânile care au urmat, a început să mă privească cu alți ochi. Fără să înțeleg cum, aș fi jurat că dintr-o „tovarășă” drăguță, aproape asexuată, mă transformasem într-o adevărată reprezentantă a sexului frumos. Uneori, unele dintre privirile sale rătăceau prin preajma sânilor mei care, deși mici, se șteau mai tot timpul din maiourile mulate. Am abandonat rangul de „prietenă a surorii” lui, căpătând treptat individualitatea unei fete. Mă saluta când eram la ei și-mi mai spunea câte două vorbe, mă lua peste picior... Pe scurt, existam pentru el, iar mie nu-mi venea să cred cât de norocoasă eram. Ne aflam abia în primul semestru din ultimul an de liceu și știam încă de pe-atunci că numai la examenul de Bac n-avea să-mi stea gândul...

CAPITOLUL 3

A doua zi, m-a trezit din somn soneria telefonului meu mobil. Mă zbăteam printre așternuturi ca să ajung la mobilul care vibra, alunecând periculos către marginea mesei.

— Alo?

— Lena?

Am recunoscut de îndată vocea, am mijit ochii și m-am chinuit să mă ridic.

— Anna! Ce faci?

— Super, voiam să văd dacă ai ajuns cu bine.

— Da. Dorm la o prietenă în South Kensington.

Ea a tras un fluierat și am înțeles pe loc la ce făcea aluzie.

— Ne mai vedem mâine?

— Tocmai de asta te-am sunat. Cred că începând de astăzi poți să-mi spui „ursitoarea”.

— Uh... abia m-am trezit. Aș putea să-ți cer o explicație ceva mai clară?

— Ursitoarea, zâna cea bună! Poți să folosești *Wonder Woman*, dacă ești mai specializată în supereroi. Îmi convine și asta.

— Anna, nu mi-e clar. Deloc!

A chicotit, iar eu i-am regăsit cu bucurie râsul asurzitor. În timpul singurului an pe care l-am petrecut împreună la școala de arte frumoase, descoperiserăm, împreună, adevărata viață studențească și petrecerile ei.

— Colega mea de apartament, o vegetariană insuportabilă care se gândește să se dea numai pe crudități, m-a lăsat

ieri cu ochii-n soare ca să meargă în India: vorbea ceva despre o retragere spirituală, post și yoga... N-am fost prea atentă. Trece de la o extremă la alta. Cel puțin tu nu ești vegetariană, nu-i așa? Liniștește-mă!

— Deloc, am liniștit-o eu, amuzată.

— Atunci, s-a făcut.

Am ridicat din sprâncene.

— Îmi propui să stau cu tine?

— Nu căutai un apartament? E drept, nu știu cine ar părăsi South Kensington ca să vină să locuiască în Brick Lane... În afară de tine, *tagger-îța** mea preferată. Drăguțo, aici e plin de graffitiști; sigur o să spui „casă, dulce casă”!

Nu-mi venea să cred. Chiar îmi găsisem chirie? Așa, pur și simplu, fără să scot nici măcar un picior de sub plapumă?

— Vorbești serios? am exclamat eu.

— Bineînțeles. Și chiar insist să-mi spui ursitoare pentru că – stai să vezi! – Becky își lasă liber și jobul, pe care ai putea să-l iei tu. Pe ea, așa am întâlnit-o, la muncă, și în acea vreme căuta un apartament. Pe atunci nici eu nu prea aveam de ales, așa că ne-am mutat împreună. Cu tine, cel puțin sunt sigură că va fi bine.

Am scos un strigăt mic, dar mi-am dat seama că asta nu exprima recunoștința mea, așa cum ar fi trebuit.

— Ești mai tare decât Wonder Woman și decât zâna cea bună a Cenușăresei, chiar și decât Doctor Who! Tu singură faci cât toți a la un loc!

— Ha! Mă iei la sentiment! a exclamat ea, ținând seama că eu îi cunoșteam prea bine pasiunea pentru renumitul doctor.

— Dar Becky n-o să se întoarcă?

— Să spunem că dacă ar face asta, aș sfătui-o să nu treacă pe la *coffee shop*: șeful ar omorî-o pe loc. Se pare că a închis

* De la *tag*, în jargonul graffitiștilor, semnătură stilizată. (n.tr.)

casa, luând în treacăt câte ceva din ea... Și de la apartament, a plecat cu televizorul sub braț. Televizor care-i aparținea lui Dane, cel de-al treilea coleg. Pericolul e la fel de mare și dacă dă peste mine.

— Nu are o atitudine prea yoga, am remarcat eu. Karma proastă. Pot să mă mut de acum? Nu vreau să abuzez de prietena care mă găzduiește.

— Nicio problemă. În schimb, eu pot să abuzez? Ești de acord să vii cu valizele după tine și să începi munca chiar de astăzi? Avem nevoie de cineva la ora unu fix.

— S-a făcut! Fii atentă, mă aranjez și pornesc, trimite-mi un mesaj cu adresa, o să o caut pe GPS.

— Ți-am trimis-o deja. Pe curând și sună-mă dacă te pierzi, o să-mi iau zece minute de pauză ca să te salvez.

— Cred că mă descurc.

După ce am închis telefonul, mi-a venit o poftă nebună să dansez. Tocmai îmi găsisem un loc de muncă pentru care aveam experiență: în afară de faptul că trebuia să vorbesc în altă limbă, eram pe un teren familiar. Deși habar n-aveam care e remunerația, am presupus că va fi îndeajuns ca să-mi plătesc chiria. Să locuiesc cu Anna mi se părea un plan ideal: când era în Franța, ne-am înțeles foarte bine și aveam mai multe șanse să petrec momente frumoase împreună cu ea, decât cu niște străini întâlniți întâmplător pe Internet... Desigur, mai rămânea faimosul Dane, dar cu siguranță totul avea să fie bine. De obicei, îmi era mai ușor să mă împrietenesc cu băieții. Mult mai ușor decât cu fetele. Poate datorită înfățișării sau a pasiunilor mele – da, militam pentru asta: jocurile video, jocurile de rol, benzile desenate și mai ales graffitiurile nu erau rezervate strict bărbaților!

Înainte să mă duc la duș, m-am îndreptat către bucătărie ca să-mi fac o cafea. Ellen își uitase MP3-ul în priză, pe stația de andocare: l-am pornit. În timp ce cafeaua fierbea, mișcam

din șolduri exact ca Beyoncé pe *Uptown Funk*. Am înlănțuit o serie de mici salturi și un fel de *moon-walk* aproape convingător. Atât cât putea fi de convingător, cu picioarele goale pe gresia deloc alunecoasă. Mă legănam pe ritmul muzicii și fredonam refrenul din toți rărunchii. Eram la Londra! Eram unde trebuia să fiu! Viața va redeveni frumoasă; o să am eu grijă să fie așa! La naiba cu studiile la Arte și toate celelalte cu care o dădusem în bară! Eram o cântăreață genială de-a dreptul, mai bună decât Bruno Mars care se pierdea printre cuvinte, săracul de el. Bătând din palme, am început să cânt ultima strofă tot mai tare și, prin urmare, din ce în ce mai fals.

Bătăii mele din palme în ritmul muzicii i-a răspuns o alta, care mi-a întrerupt cacofonia. Surpriză – am scos un țipăt când m-am întors. Nu mai eram singură. Caden stătea în prag. După expresia lui și după felul în care se sprijinea de tocul ușii, îți dădeai cu ușurință seama că admirase o bună bucată din concertul meu solo. Zâmbetul care-i înflorise în colțul gurii mi-a provocat o strângere de inimă. Cunoșteam atât de bine aerul acesta ușor batjocoritor și complice... Cum mai putea oare să-mi adreseze un astfel de zâmbet? După tot timpul acesta și după dezertarea lui ticăloasă? M-a copleșit o poftă nesăbuită să mă năpustesc asupra lui și să i-l șterg de pe față.

În timp ce *Locked Out Of Heaven* vibra în difuzoare, am rămas înțepenită în mijlocul bucătăriei, fără să mă gândesc că arătam ca un om abia trezit din somn și că poate ar fi trebuit să mă aranjez puțin sau mai știu eu ce. Nu, ceva cu totul nou și neașteptat mi-a distras atenția și m-a pironit în loc: înfățișarea lui Caden. Clipeam mirată, în timp ce-l măsuram din priviri.

Purta un costum din trei piese, strâns pe corp și bine croit. Niște haine sobre, fără niciun fel de înflorituri și demne de acei *golden boys* din City-ul londonez, cu care semăna izbitor de mult. Pe scurt, nu avea nimic în comun cu acel Caden pe

care îl țineam eu minte. Cel care îi scotea din minți pe părinții lui când se rădea în cap pe laterale, cel care se tatuase și care afișa un piercing atârându-i de una dintre buze. Detaliu ce ne-a marcat săruturile – cu mult diferite față de toate celelalte pe care le-am dat și le-am primit după aceea. Bărbatul acesta era înalt, brunet și cu siguranță mai matur. Piercingul dispăruse. Abia dacă se mai zărea cicatricea rămasă pe buza lui carnoasă.

Unde dispăruse tipul acela rebel care mă fascinase? Cel care cadra atât de bine cu năzuințele mele artistice, ca un partener perfect sau un model de urmat în viață, dar la masculin? Necunoscutul care stătea acum în fața mea era frumos. Nu puteam să neg asta. Însă acea stăpânire glacială de care dădea dovadă m-a bulversat.

— Salut, Lena. Când Ellen m-a anunțat la telefon că i-a venit o prietenă în vizită și m-a rugat să nu trec pentru câteva zile... nu știu de ce, dar m-am gândit de îndată la tine, chiar și după tot acest timp. Trebuia să mă asigur.

Am rămas tăcută, continuând să-l cercetez cu luare-aminte, mai-mai să-l ating ca să mă asigur că strania apariție era tangibilă. Să fi căzut eu oare pradă acelei renumite „nebulii artistice”?

— Te-ai schimbat, a murmurat el.

Îi auzeam vocea groasă, însă nici acum nu mi s-a părut cu puțință să-i răspund ceva cât de cât interesant, așa că m-am abținut.

— Fără să te schimbi propriu-zis. Interesant. Te recunosc cu ușurință și totuși ești... năucitoare.

Mi-am mușcat buzele și m-am întrebat dacă a făcut-o dinadins. Dacă eu iubisem dintotdeauna artele plastice, pe vremea când îl întâlнисem, Caden nutrea o fascinație ascunsă pentru poezie. Aceste pasiuni ne-au unit, fără ca vreunul dintre noi să-l poată convinge pe celălalt să treacă în „tabăra” lui.

— Și nu-i mereu aceeași, dar nici alta nu-i*, am citat eu din memorie, fără greutate, obsedată încă de acest poem pe care el mi-l recitase într-o noapte întunecoasă, pe când eram prizonieră între brațele lui și cer.

Păstrând un zâmbet vag pe buze, Caden a căpătat deodată o expresie nostalgică. Apoi a clipit și și-a îndreptat spatele, schimbându-și atitudinea. Răceala și detașarea pe care le degaja acum erau atât de puternice încât mi s-a tăiat respirația. Pierdută, nu mai știam cum să reacționez – atât de mult mă tulburase noul Caden. Întregul meu corp îmi trimitea semnale care mă asigurau că nu mă înșelam, era chiar el... Și totuși, nu mai avea nimic, sau aproape nimic, din omul pe care-l cunoscusem cândva...

— Nu sunt decât în trecere, am spus eu, ca și cum m-aș fi simțit obligată să mă apăr. Locuiesc în Brick Lane.

Mă rog, așa avea să fie cât de curând... Caden s-a încruntat și și-a înfundat mâinile în buzunarele costumului.

— Credeam că tu...

— Nu, l-am întrerupt eu. Nu voiam să o deranjez pe Ellen. Mi-era dor să o revăd, mi-a lipsit, însă nu aș fi obligat-o niciodată să mă primească.

Mă blestemam în gând. Ce mi-o fi venit de m-am panicat în halul ăsta și m-am arătat atât de glacială? Nu mă gândisem că o să fiu atât de intimidată când o să-l văd. M-a privit atent mult timp și, fără ca atitudinea lui să se fi schimbat radical, mi s-a părut că răceala lui nu mai era la fel de zdrobitoare ca înainte. Să fi fost oare vorba de ceva din privirea lui, poate un semn de întrebare? Oare se gândea la noi?

Ce rămânea din tot ce fuseserăm cândva? Eu și stilul meu tipic, neschimbat de ani întregi, cu claiă mea de păr castaniu, tuns băiețește, cu ambițiile mele profesionale improbabile

* Versuri din poemul *Visul meu obișnuit (Mon rêve familier)* de Paul Verlaine. (n.tr.)

și... el, indescriptibil. În afara oricăror norme. De fapt, eu nu mă schimbam deloc, ci doar îmi atinsesem câteva dintre obiectivele propuse. El, în schimb, nu semăna deloc cu ceea ce visa să devină pe vremea când ne petreceam nopțile confesându-ne unul celuilalt. Trebuia să se înscrie la Oxford sau la Sorbona, să studieze literatura, poezia... Ce se întâmplase? Aș fi băgat mâna în foc că nu se făcuse nimic din toate astea.

— Sper că o să-ți placă la Londra. Stai mult?

— Mă mut aici, i-am răspuns eu tăios, ca un fel de avertisment, deși nu prevăzusem asta.

Stingheră, îi evitam privirea și ridicam din umeri ca să mă încurajez. Trebuia să-mi revin. Bineînțeles că planificasem să-l recâștig și, în acest scop, aveam de gând să fac mai mult decât să-mi ridic bluza ca să văd cum reacționează. Și totuși, nu mă putea ajuta cu nimic să fiu lapidară și distantă.

— Vrei o cafea?

— Eram doar în trecere, a spus el, dând deja înapoi.

Părea că ezită, apoi a adăugat:

— Ai grijă de tine.

Din hol se auzea zgomotul pașilor săi îndepărtându-se încet, și atunci, fierbând de ciudă și fără să știu dacă aude sau nu remarca mea, am țipat după el:

— Nu sunt singura care s-a schimbat!

Și ușa s-a trântit brusc.

Bine. Să-l „recuceresc” părea să fie cum nu se putea mai ușor...

CAPITOLUL 4

Eram la Londra de o săptămână și începeam să mă obișnuiesc să vorbesc numai în engleză. Anna era de neclintit: orice cuvânt în franceză era sancționat de îndată. Tratamentul acesta cazon mi-a fost de ajutor; acum înțelegeam majoritatea accentelor clienților mei și îi serveam într-o clipită.

Sammy, patronul, era un tip cam hipiot. El era administratorul localului și, deși intransigent când venea vorba de curățenie, toate celelalte pluteau într-o atmosferă artistică de care făcea mișto. Atitudinea lui zen se reflecta și asupra micii noastre cafenele care, situată fiind în plin City, căpătase un aer aproape familial. Însă și mai surprinzător era faptul că aici era o forfotă continuă, cafeneaua fiind plină de bărbați care nu se dezlipeau nicio clipă de smartphone-urile lor high-tech. Ai fi zis că atmosfera nu cadra deloc cu viața lor tumultoasă de zi cu zi, însă, dimpotrivă, ei păreau să graviteze în jurul localului. Deși cu toții aveau tablete și purtau conversații telefonice șoptite, cu mize care erau probabil de ordinul milioanelor, se respecta totuși atmosfera tihnită. Și partea cea mai bună? Bacșișul bunicele, lăsat de clienții noștri dichisiți.

Ellen a trecut cu ușurință peste dezertarea mea rapidă și, contrar temerii mele inițiale – îmi fusese frică să nu mă dea uitării într-o clipită –, îmi trimitea o groază de e-mailuri și mesaje. Nu mai exista niciun dubiu că îmi simțise cu adevărat lipsa, iar asta mă bucura. De altfel, trebuia să mă întâlnesc cu ea peste câteva ore: mă invitase la ea, la o petrecere „franzuzească”. Mai precis: se va bea vin în loc de bere și, pe lângă antreurile obișnuite, vom avea diferite sortimente de brânză.

Mă hotărâsem să îi iau cu mine pe Anna și pe celălalt coleg cu care devenisem prietenă la cataramă. Dane era din Birmingham. Drăguț, sexy și grijuliu – toate la un loc... tipul perfect și perfect gay. Însă fără să se încadreze în clișeele cu care ne îmbuibă televiziunea. Doar că, atunci când mergea pe stradă, privirea lui zăbovea discret pe fundul bărbaților și nu pe cel al femeilor – asta era singura diferență dintre Dane și un hetero londonez.

Ne-am împrietenit datorită unei seri în timpul căreia am jucat pe rând *Prince of Persia*. Mi-a vorbit despre el și despre studiile pe care le urma. Dane dorea să devină interpret în limbajul semnelor. Se pare că existau numeroase persoane care sufereau de deficiențe de auz și care aveau nevoie de un asistent pentru demersurile administrative, consultațiile medicale etc. Ideea îi venise în timp ce urmărea filmul *Patru nunți și o înmormântare*. Mă hotărâsem pe loc că un tip capabil de o astfel de reflecție merita să fie promovât la rangul de cel mai bun prieten.

Cât despre mine, îi spusese în treacăt despre dragostea mea pentru „arta stradală”. Când mi-am dat seama că nu o să-mi tină prelegeri despre vandalizarea proprietății publice, i-am prezentat mai pe larg graffitiurile pe care le făcusem.

Pentru inițierea mea în „arta stradală”, în sensul larg al sintagmei, urmasem exemplul unor artiști cunoscuți, precum Katharina Grosse și Ernest Pignon-Ernest, cel care, pentru a-i determina pe trecători să reacționeze și pentru a răspândi arta și dincolo de porțile muzeelor, urma să-și expună desenele direct în cadrul urban. Datorită acestor nume mari, îmi dezvoltasem propriul stil de lucru. Începusem încă din primul an să invadez străzile în toate modurile posibile și continuam să o fac. Se pare că asta i-a stârnit o curiozitate atât de mare lui Dane, încât m-a rugat să-l iau cu mine ca să descopere universul graffitiului.

De altfel, el însuși fantasma, după caz, ba că face graffiti, ba că i-o trage unui graffitist. Deși eu, una, nu vedeam legătura dintre cele două, i-am promis totuși că-i voi face cunoștință cu câțiva colegi după ce mă voi împrieteni cu cei din grupurile locale; o să reușească el până la urmă să găsească vreunul gata să-i împlinească fanteziile.

Cum programaserăm inițierea pentru acea seară, după petrecerea de la Ellen, îmi cumpărasem câteva tuburi de spray.

Odată ajunși în fața clădirii cochete, bine întreținute, cu ușa de la intrare vopsită în alb strălucitor, m-am întrebat dacă era o idee bună să amestec două lumi atât de diferite. Anna se îmbrăcase cu o rochie veche care părea scoasă direct de la Woodstock, în timp ce părul ei violet-închis era cum nu se poate mai evident. Cât despre Dane, îmbrăcat în tricou și blugi ce se găsesc la orice colț de stradă, era un pic mai normal. Totuși, întrebarea rămânea în picioare: oare prietena mea avea să ne judece? În trecut, aș fi pariat că nu. Dar prietenii ei?

Ajunși în fața apartamentului lui Ellen, Dane și-a dres glasul, după care m-a întrebat în șoaptă:

— Ești sigură că nu am fost invitați de către verișoara reginei? Mi-am uitat monoclul în celălalt blazer.

— Mă miră faptul că știi ce înseamnă „blazer”, a remarcat Anna.

— Haină, sacou, sahariană, veston..., a înșirat Dane, cu un aer foarte serios.

— Ce-i aia o sahariană?

— Gata, asta e, acum știm unde se ascunde latura lui de poponar, a făcut mișto Anna.

— Ce limbaj jignitor poți să ai, a replicat Dane, încercând să facă pe supăratul.

Ridicând din umeri amuzată, prietena mea a apăsat pe butonul soneriei.

În picioarele goale și îmbrăcată cu o rochie petrecută, din mătase, Ellen ne-a deschis ușa. Mi-a zâmbit și mi-a fost îndeajuns ca să dau uitării o mare parte din neliniști. I-am întins sticla pe care ne-am hotărât în final să o luăm – un vin roșu care, după cât costase, sigur era infect.

În apartament se strânsese destul de multă lume, muzica de fundal era potrivită, iar bufetul, bogat.

— Vino, draga mea, mi-a spus Ellen. Să te prezint tuturor. Prietenii tăi sunt adorabili, bucatăică ruptă din Brick Lane! Anunță-mă și pe mine dacă auzi de vreo petrecere într-un depozit, mi-am dorit dintotdeauna să particip la ceva de genul ăsta.

Când Ellen a rostit aceste cuvinte, cu un aer distrat, jucându-și rolul de gazdă perfectă, zâmbind tuturor și defilând la fel cum o făcea mama ei când eram adolescenți, mi-am dat seama că, în sfârșit, se făcea o delimitare clară. Cel puțin, recunoștea ceea ce ne separa, chiar dacă, fără să-și dea seama, înțepea să adopte un ton ușor condescendent.

Am urmat-o așadar, lăsând-o să mă prezinte ca pe noua ei prietenă franțuzoaică, proaspăt sosită de la Bele-Arte, cuvinte pe care le rostea emfatic, pentru ca efectul stilistic să fie mai puternic. Datorită ei, costumația mea banală devenise, în ochii celorlalți, atipică. Dintr-odată am început să fiu privită diferit și m-am decis să-mi joc rolul, savurând toate clișeele despre artiști. Încetul cu încetul, conversația a ajuns la oameni și locuri pe care nu le cunoșteam și, deși nu înțelegeam mare lucru din schimburile de replici, m-am străduit să par în largul meu.

Plictisită de moarte, am ridicat privirea și am întâlnit niște ochi negri care mă scrutau. Ochii aceia care mă făcuseră să mă mut. Lângă mine, Ellen mi-a urmat exemplul, în timp ce surpriza de pe chipul ei s-a transformat pe dată în nemulțumire.

Caden a traversat salonul și a sărutat-o pe sora lui, apoi a salutat câteva persoane.

— Ce cauți aici? I-a întrebat Ellen, zâmbitoare, în ciuda unei rigidități abia perceptibile.

— Am avut două minute libere ca să trec pe aici, s-a limitat el să răspundă.

— Vrei un pahar de vin roșu? i-a propus o tipă înaltă și slabă din dreapta lui.

— Ar fi drăguț din partea ta, Tasha. Mulțumesc.

În timp ce Caden vorbea cu unul dintre bărbați, un oarecare Dean dacă nu mă înșel, și-a așezat protector mâna pe spatele lui Ellen. Privirea lui rătăcea prin salon; părea să caute pe cineva sau ceva. Abia dacă ne-am salutat, iar împrejurările nu erau tocmai prielnice ca să încerc vreo apropiere. Așa că, cu prima ocazie, m-am pierdut în peisaj, ca să mă duc la prietenii mei marca „Brick Lane”.

Dane juca tarot cu doi tipi și o blondă. Ce mi s-a părut ciudat era că mizau pe biscuiți cu alune și snacksuri; credeam că faci asta mai degrabă la poker. Sub privirea sumbră a lui Dane, am dat iama în mormanul său de câștiguri. Apoi m-am așezat turcește pe jos, lângă el, și m-am oferit să intru în joc. Mi-au explicat care e sistemul de miză. Snacksurile valorau de două ori mai mult decât biscuiții cu alune, iar cel mai mult valorau alunele simple. Dane, nemaipomenit de mândru, îmi explica cum că reinventaseră vechea expresie „a-ți câștiga pâinea”, spunând în loc „a-ți câștiga aluna”. O glumă de toată jena, dar care m-a făcut totuși să râd.

După câteva runde, a devenit evident că toți eram aproape la același nivel. Nu după mult timp am avut impresia că petrecusem zeci de seri jucând cu Dane, Hugh, Dougal și Theresa. Aceasta din urmă avea un accent destul de pronunțat, care îmi părea a fi scoțian, însă nu eram sigură. Hugh și Dougal făceau parte dintr-o trupă rock și ne-au invitat să mergem săptămâna următoare într-un club ca să-i ascultăm cum cântă.

— Nu-i departe de Tower Bridge. Ca să intri în club, trebuie să străbați un tunel prin care circulă mașini.

— Sunt sigură că minți! l-am contrazis eu.

— Nu, pe bune! a insistat Dougal, amuzat de neîncrederea mea.

— Cred că e adevărat, a încuviințat Dane, am auzit de chestia asta.

Am schițat o grimasă, întrebându-mă dacă englezii se sinchiseau vreun pic de normele de securitate, așa cum se întâmpla în Franța.

— Păpușă, e *underground*.

— Nu mă lua pe mine cu „păpușă” dacă vrei ca totul să fie ok între noi, am mârâit eu.

Ca să mă răzbun, am dat cărțile pe față. Theresa, coechipiera lui Hugh, a mormăit:

— Hugh, o să ne luăm cafteală! Concentrează-te, atunci când nu pornești cu nimic, reușești mereu să mă chemi, ghinionistule!

— Scuze, s-a mulțumit el să răspundă. Clubul ăsta are un decor amețitor, cu săli tematice și un pian învechit de mare clasă, și pereți din cărămidă roșie. Pe jos e doar pământ bătătorit. Am cânta acolo și pe gratis. E ca și cum ai cânta la *CBGB* din New York!

— Ce-i aia *CBGB*? l-am întrebat șoptit pe Dane.

Acesta a ridicat din umeri.

— E un club din epoca timpurie a rock-ului *underground*, a subtitrat fără întârziere Theresa, prietena lui Hugh, și, după cum dădea de înțeles, una din fanele lor înfocate.

— S-a închis. Ignoranților! a spus Hugh, cu un oftat.

— Ai înțeles ideea! a replicat Dougal.

— În orice caz, o să ne simțim ca la noi acasă, a spus Dane pe un ton glumeț, făcând aluzie la clădirile din cartierul nostru construite din acea cărămidă tipică.

— Suntem din Brick Lane, i-am explicat eu lui Hugh, care ridicase din sprâncene întrebător.

— Îmi place la nebunie zona Banglatown, de pe Brick Lane, a precizat Theresa, cu un aer distras.

— Și mie, am spus eu.

— Nu-i de mirare. Totuși, apartamentul nostru se află într-unul din puținele colțuri ale capitalei unde tu ai putea să te simți ca peștele în apă!

Am zâmbind și am tăiat din nou cărțile. Dane nu se înșela, Brick Lane și Hackney, repere pentru graffitiștii cunoscuți, erau numele care mă făcuseră să visez pe când locuiam în Franța.

— De ce? s-a interesat Theresa. Hugh! Fii atent! Nu mai am alune!

— Face graffiti, a clarificat Dane.

Mi-am reținut o grimasă; nu era un subiect pe care-l abordam cu necunoscuții.

— Cu look-ul tău, nici nu-i de mirare, a admis Hugh. Este un univers care mi-a stârnit mereu interesul.

— Aș putea să desenez și într-o altă ținută, nu există o uniformă obligatorie, i-am întors-o eu, făcând o mutră care se voia comică, preferând mai degrabă să râd decât să mă supăr.

— Văd că oricum te înțolești *streetwear*, a insistat Hugh cu prudență.

Am ridicat din umeri. Eram conștientă că, pentru unii, înfățișarea mea putea fi considerată clișeică: tipa care face graffiti și se îmbracă băiețește... Încercasem și alte stiluri, însă de fiecare dată mă simțeam deghizată.

— Trebuie să mă ia cu ea în seara asta la o rundă de graffiti!

— Dane!

— Pot să vin și eu? a întrebat de îndată Theresa.

— Merg și eu, ne-a asigurat Hugh, cu un zâmbet larg. Cred că aș prefera să-mi aduc aminte de seara asta ca fiind cea în

care am făcut graffiti, și nu cea în care am mâncat niște brânză așa-zis franțuzească.

Un pic amețită, n-am putut să nu pufnesc în râs, de parcă ar fi făcut gluma secolului. Am ridicat ochii fără să mă gândesc: din celălalt capăt al camerei, Caden mă privea insistent. De data asta, aș fi jurat că era de-a dreptul nervos. Singura diferență față de prima întâlnire era că furia lui devenise glacială. Azot lichid gata să mă congeleze instantaneu.

— Tipul de acolo se uită la tine, mi-a șoptit Dane la ureche.

Abia dacă am ridicat capul, concentrându-mă în continuare la împărțitul cărților. De fiecare dată când împărțeala nu era bună, Dougal ne cerea să dăm un shot peste cap, iar eu voiam totuși să plec pe picioarele mele.

— E tipul ăla pe care vrei să-l recâștigi? a insistat Dane.

Din fericire vorbise încet, altfel l-aș fi făcut bucăți! De ce m-oi fi destăinuit tocmai lui? Ah, da! Când își alesese profesia, ezitase între limbajul semnelor și psihologie. În plus, se și pricepea la asta, ticălosul!

Dintr-odată, Dane s-a aplecat asupra mea, cu ochii lui căprui scânteind malițioși, mi-a aranjat o șuviță pe frunte și și-a lipit buzele de ale mele. Am fost prea șocată ca să am vreo reacție. Apoi s-a îndepărtat ușor de mine și mi-a șoptit:

— Gata! Gelozia este una dintre forțele cele mai la îndemână pentru mulți oameni.

— Idiotule!

Mi-am reținut un zâmbet și m-am mulțumit să-i arunc o privire sumbră, din principiu. Din păcate, după atâta timp, nu-i mai stârneam eu gelozii lui Caden, alias *Frozen Fury*...

CAPITOLUL 5

Trecuse bine de ora trei dimineața când am ajuns în Highgate cu mai mulți dintre cheflii, ca să facem graffiti. În primul rând, erau cei cu care jucasem tarot, Anna, care mai mersesem o dată cu mine să facem graffiti, și Ellen, care se schimbase pentru această ocazie. Prin urmare, s-a afișat cu o pereche de jeanși de firmă – genul de jeanși pe care eu i-aș fi ținut pentru o nuntă... mă rog, în cazul în care mireasa ar fi fost cool – și cu un tricou semnat de un designer renumit, care trebuie să fi costat mai mult de cincizeci de lire. Pe scurt, era pregătită de o ședință foto pentru *Vogue*. După cum era îmbrăcată, nu mi-o puteam imagina escaladând sau desenând ceva. Era clar că nu mai făcuse niciodată așa ceva; ceea ce era destul de drăgălaș.

Și Caden lua parte la expediția noastră. Cu pantalonii lui Pepe Jeans și cămașa neagră bine croită, părea, la fel ca sora lui, să nu cadreze deloc cu peisajul. Arăta de parcă ar fi fost gata să iasă în club, nu să bată străzile în lung și în lat.

Mă aflam la conducerea acestui mic grup, prea pompos pentru o asemenea activitate, și m-am oprit într-un colț unde poliția permisesse graffitiurile. Anna m-a ajutat să gădesc intrarea pe aleea Parkland, care era destul de renumită pentru asta.

După un sfert de oră am găsit o suprafață îndeajuns de liberă, astfel încât să putem desena. Am scotocit prin geantă și am scos măștile de unică folosință. I-am întins una lui Dane, primul care s-a avântat. Mi-am scos vechea bandană neagră cu motive albe – o relicvă care data de prin anii '90, după care

eram înnebunită și pe care o purtam cam ca pe-un talisman. Era acoperită de stropi mărunți care făceau din ea un obiect unic. În plus, era mereu la modă. Fără să mă gândesc prea mult, am legat-o la ceafă, apoi m-am grăbit să-i explic lui Dane cum să procedeze.

Mi-a cerut o demonstrație. I-am făcut pe plac și, cu o mișcare rapidă, aproape automată, am semnat : *Zâna-LicuRici*. Toți graffitiștii aveau câte un pseudonim. Era lucrul de bază. Eu îmi alesesem special un nume feminin. Nu era un strigăt de luptă, ci mai degrabă un manifest pacifist. L-am ajutat pe Dane să găsească distanța potrivită și l-am apucat de braț, ca să aibă mai multă siguranță.

Fiecare venea pe rând, trecându-și de la unii la alții cele două măști și spray-urile pe care le adusesem. Caden a fost singurul care a respins propunerea, refuzând chiar și să țină tubul pe care i-l întindea Ellen.

După ce au început să pară un pic mai siguri pe ei, iar întrebările s-au rărit, mi-am aprins lanterna de la telefon și am început să analizez operele graffitiștilor londonezi. Mai ales într-un astfel de loc, arta stradală se înnoiește cu o asemenea viteză încât dacă treci din două în două luni pe acolo, poți descoperi cu totul și cu totul alte elemente – mai puțin cele care necesită o muncă enormă și care, în virtutea unui acord tacit, nu vor fi acoperite de nimeni. Tocmai asta îmi plăcea mie la graffiti: mișcarea, evoluția constantă, concurența pe care o suscita. Talentul celorlalți te inspiră și te face să-ți dorești să te autodepășești, să trântești pe perete niște culori atât de vii încât oricine s-ar opri să le admire. Viața stă-n loc pentru un scurt moment. Mângâiam conturul unei fresce înguste, cu marginile ascuțite, afișând o scriitură violentă și puternică. O imagine pregnantă.

Am simțit prezența lui Caden, fără ca el să mă atingă sau să facă vreun zgomot, cât de mic. Pentru o clipă a privit

împreună cu mine operele, pierdut în această contemplare mută. Urmăream cum haloul luminos de sub pod avansează în întunericul din ce în ce mai profund. Auzeam încă râsetele și țipetele prietenilor mei, însă pe mine nu mă interesau acum decât graffitiurile și mirosul ispititor al lui Caden. Cred că atunci când era tânăr folosea un aftershave sau un deodorant obișnuit. În schimb, acum simțeam un miros care mi-a părut mai subtil și în același timp mai atrăgător, un parfum... viril. Trebuie să fi fost beată criță; era imposibil ca, în acel loc, să-i simt mirosul. Dovadă stătea, la picioarele mele, ambalajul de fast-food în care se afla un hamburger zbârcit. Doar dacă nu cumva... Când m-am întors, am înțeles că se apropiase de mine fără ca eu să-mi fi dat seama. Și-a sprijinit mâna pe suprafața peretelui, acolo unde cineva schițase cu măiestrie chipul unei fete asiatică cu trăsăturile deformate, la limita caricaturalului.

— E ciudat să te văd într-un astfel de univers, îmi pare că e atât de... masculin.

Ah. O remarcă pe care o auzisem deja de mii de ori.

— Caden, există și graffitiste renumite. MadC sau Alice Pasquini... M-am hotărât demult că trebuie să încetez să-i conving pe ceilalți că lumea asta e făcută pentru mine... Și că sunt chiar talentată.

Dădeam impresia că mă laud, dar era adevărat. Ceilalți n-au pus niciodată mare preț pe mine: numai făcând graffiti am învățat să mă afirm și să lupt ca să-mi croiesc propriul drum, dincolo de orice falsă modestie.

Pironit în loc, Caden mă privea insistent, de parcă ar fi vrut să înțeleagă toate implicațiile cuvintelor mele. Lumina ce se răspândea din telefonul meu îi trasa, cu tușe ample, contururile feței și, pe lângă asta, îi sublinia asprimea trăsăturilor pe care i le știam atât de bine. Pomeții erau proeminenți,

nasul, ascuțit, drept și lat, iar buzele se răsfrângeau misterios. Frumos de pică.

Fără să stau pe gânduri, am făcut un pas spre el și l-am sărutat. Am ținut ochii deschiși și am văzut că și ai lui erau larg deschiși de mirare. Și lui, ca și mie, i s-a tăiat răsuflarea și-mi imaginam că suntem captivi undeva, în afara timpului. De parcă am fi înghețat amândoi într-un spațiu paralel.

Însă aerul a început din nou să circule între noi doi. Și-a venit în fire și s-a dat înapoi, în timp ce eu abia îi mai recunoșteam buzele și senzațiile pe care le stârneau în mine. Chipul lui s-a pierdut aproape complet în penumbră atunci când a ieșit valvârtej din bula noastră spațio-temporală. Îmi venea să arunc cu telefonul după el, atât de puternică era frica mea irațională că avea să dispară din viața mea într-o fracțiune de secundă.

Sărutul acesta m-a făcut să retrăiesc atâtea amintiri! Mă copleșea o nostalgie chinuitoare, trezind în mine acea lipsă pe care trebuie s-o fi ignorat ani întregi. Abia dacă avusesem timp să-mi dau seama de ce se petrece și... se și terminase. Mi-a fost smuls înainte de a putea să determin contururile vidului pe care-l lăsase în inima și în viața mea.

Telefonul mi s-a închis de tot și mi-am dat seama că nu mai aveam baterie. Ascuns în noapte, Caden a început să vorbească, atât de încet încât eu am împietrit, temându-mă că până și cea mai mică suflare ar putea să-i risipească vorbele.

— Lena, nu putem face asta. Am venit fiindcă îmi făceam griji pentru Ellen și pentru tine. Nu m-am împăcat cu ideea să știu că sunteți afară, în toiul nopții... Însă nu putem să facem asta. Sunt logodit. Nu pot să-i impun nimic lui Ellen, însă eu prefer să stau departe de tine.

I-am mulțumit bateriei că m-a lăsat, întrucât în acea clipă nu aș fi vrut ca el să-mi poată vedea chipul. Am resimțit forța impactului ca pe o lovitură fizică și a trebuit să trag aer în

piept pentru a-mi alunga sentimentul de stupoare. Aveam un gust amar în gură, îmi dădeam seama că mă vor podidi lacrimile și am închis ochii ca să-mi stăpânesc emoția.

— Îmi pare rău, a spus el în cele din urmă. Să rămânem prieteni.

Am auzit pe dată zgomotul pașilor lui îndepărtându-se. Însă, de data aceasta, refuzam să rămân cu buzele umflate, ca ultima fraieră. De prea multe ori îmi făcuse asta!

Obișnuită cu astfel de locuri, am înaintat cu repeziciune prin întuneric și l-am depășit fără mari eforturi. Pașii mi-eră purtați de furie și orgoliu; altfel, m-aș fi agățat de el să-l implor să-mi spună că ceea ce tocmai îmi mărturisise nu era decât o minciună.

— Caden, noi doi nu am fost niciodată prieteni. Știi asta la fel de bine ca și mine. Și nu eu ți-am cerut în seara asta să vii după mine.

Am iuțit pasul ca să mă alătur celorlalți și l-am lăsat acolo, cu vorbele mele, în timp ce inima-mi zvâcnea în piept.

CAPITOLUL 6

Soarele se strecura pe ferestre și m-am trezit cu impresia că cineva încerca să-mi înfigă scobitori în ochi. Seara fusese lungă, iar cei care nu se dăduseră bătuți eșuaseră în apartamentul meu.

Nu avusesem la îndemână decât o sticlă de votcă pe care am preferat s-o dăm gata ca să nu dezvăluie nimic din ce s-ar fi putut întâmpla în acea noapte. Sticlele sunt vorbărețe.

Cu o seară înainte, din străfundurile clarviziunii nesfârșite a shotului meu, m-am hotărât să le pun întrebări prietenilor mei pe diverse subiecte. Mai întâi de toate, trebuia să verific dacă exista într-adevăr cineva în viața lui Caden. Apoi, chiar dacă nu avea nicio legătură, să tatonez terenul cu Anna; unele priviri către Dane mă puseseră pe gânduri. Când Dane mă lua-se la mișto pe tema „sărutului nostru”, observasem ceva ce nu mi-a plăcut. La fel ca mine, Anna știa foarte bine care era orientarea lui sexuală. Și atunci, de ce să-l privească așa?

M-am întors ușor și am observat trupul lung al lui Ellen ghemuit pe covorul meu gros și moale. Îl dibuisem într-un magazin de reduceri din cartier, la un preț de nimic, și asta datorită, fără doar și poate, culorii sale fluorescente. Data de 20 iunie tocmai ce trecuse, iar temperaturile erau mai degrabă blânde; în chiloți și maiou, trupul ei se scâldea într-o rază de soare și aveam impresia că m-am întors în timp, înainte ca lucrurile să se complice între mine și fratele ei.

Am închis ochii și m-am imaginat mai tânără, pe cale să-l cuceresc pe Caden și fericită cum nu mai fusesem niciodată de atunci...

Caden înceta în sfârșit să se mai uite la mine ca la o soră mai mică și mă „cerceta” acum cu ochi noi. Poate nu ca și cum m-ar fi plăcut, nu chiar așa, însă simțeam că îi pasă de mine și de părerile mele mai mult decât înainte. Această atenție nesperată mă înspăimânta un pic și aveam tendința să fiu mereu cu băgare de seamă la cum mă comportam. Îmi promisesem că nu-mi voi schimba stilul vestimentar, sau modul de a vorbi, așa cum o fac unele fete, și că o să rămân eu însămi. Cu toate acestea, începusem să mă dau cu rimel. Chiar dacă nu foloseam luciu de buze – care, în mintea mea, era pentru „pițipoance”perate să fie și ele sărutate – mă dădeam cu un balsam de buze cu aromă de cireșe sau de miere, rugându-mă să-i treacă prin cap să vină să mă guste.

Perioada de-a v-ați ascunsele care a urmat acestei prime seri față în față era electrizantă. Arareori m-am simțit atât de femeie și atât de feminină. Fără să înțeleg de ce, dintr-un soi de admirație, de înclinație vagă, ajunseseam la o obsesie ce mă bântuia zi de zi. Simțeam nevoia să îl văd, să-i apar în cale până avea să se întâmple ceva anume, până ce m-ar fi privit cu atenție. Nu, mai degrabă până m-ar fi privit cu alți ochi decât pe celelalte.

Caden avea succes, poate chiar prea mult. Ellen profita de absențele dese ale părinților ei ca să dea petreceri. Apartamentul lor era enorm și, pentru că nu trecuseră de majorat, era mai simplu să organizeze acolo petreceri, decât să încerce să se furișeze prin cluburi.

Când petrecerea era aproape în toi și Ellen stingea luminile, Caden începea să dispară. Îl priveam cum se ascunde, cu câte o gagică lipită de el, în timp ce indiferența lui și șansa nerușinată de care se bucura fata aceea îmi făceau inima să sângereze. De cele mai multe ori, reapărea fără ea, însă acest lucru nu-i spăla decât o mică parte din păcate și nu mă consolida niciodată pe deplin.

În seara aceea, un tip mi-a propus să ne retragem și m-am gândit să accept; era destul de drăguț, un roșcat înalt cu o expresie caldă, cu umerii la fel de largi precum zâmbetul. Îmi dădea încredere. Aveam chef să mă descotorosesc de virginitatea mea ca și cum ea ar fi fost de vină, pentru că mă făcea timidă și mă împiedica să-l am pe Caden. Poate că, odată ușurată de acest „detaliu”, aș fi îndrăznit să merg la el și să-i explic că nu mai avea nevoie de alte fete, că, pentru el, aș fi fost în stare să port chiar și o rochie și să o fac pe „domnișoara”. Pe scurt, aș fi fost așa cum îi plăcea lui: îmbrăcată la patru ace și tencuită bine. Eram o fată în adevăratul sens al cuvântului, însă nu una de acest fel.

În realitate, mai avusesem în trecut o tentativă: să-mi pierd repejor virginitatea, ca și cum ar fi fost un rit de trecere obligatoriu. Îl chema Marc și avea șaisprezece ani. Ne izolaserăm de ceilalți la o petrecere și eu eram panicată încontinuu ca nu cumva să ne surprindă cineva. Nu-mi dădeam seama prea bine ce aveam să facem. Spaima mă lăsase fără glas. Se freca de trupul meu și îmi ceruse să-l ating. Doar că, în ciuda insistențelor sale, nici nu știam cum și nici nu-mi doream s-o fac. Așadar, se hotărâse să ia situația în propriile mâini – asta ca să spunem lucrurilor pe nume. Ejaculase apoi pe mine, pătându-mi în treacăt și maioul.

Eram traumatizată, mă simțeam folosită. Asistasem la toate astea de undeva de departe, detestându-mă pentru că nu putusem să mă împotrivesc mai categoric. A doua zi, Marc îmi dăduse papucii printr-un mesaj.

Și-acum, când mă aflam față în față cu un tip pe care nu-l cunoșteam decât de două ore, m-am gândit să accept. Ca să fiu pe picior de egalitate cu Caden și ca să devin femeie. Tocmai când deschideam gura ca să încuviințez, brusc, o mână m-a cuprins pe după gât. Am recunoscut fără nicio greutate mirosul lui Caden. Înroșindu-mă până-n vârful urechilor,

m-am întors, ridicând dintr-o sprânceană. Aș fi putut fi mândră de stăpânirea mea de sine, însă știam că, dacă aș fi deschis gura, vocea m-ar fi trădat. Caden mă atinge!

— Prințeso, hai să dansezi, e o melodie pentru fete.

— Prințesă? Eu sunt din Argenteuil, și tu din Saint-Germain-des-Prés, am spus eu.

— Toate fetele sunt prințese.

Aș fi putut să-l contrazic, însă știam că nu eram capabilă să-l reduc la tăcere. Caden era bun de gură și, pe lângă asta, spre deosebire de el, eu eram prea bulversată de apropierea dintre noi. M-am forțat totuși să-i dau replica, doar așa, din principiu :

— Nu-mi plac melodiile de fete. Dacă vrei să mă inviți la dans, fie el și un *slow*, fă-o pe o piesă rock, i-am tăiat-o eu scurt.

Drept răspuns, a început o piesă a formației *The White Stripes*.

— Doamna e servită...

De obicei îmi băteam joc de fustangii. Îi trimiteam la plimbare fără niciun efort și mă comportam sarcastic, încercându-mi glumele mele cinice pe bieții ticăloși care încercau să mă agațe. Însă acum am reacționat ca o toantă: am acceptat, îmbujorându-mă toată.

L-am părăsit pe roșcat adresându-i un zâmbet în chip de scuză, fără să mă simt însă prost, debordând de fericire că mă aflam lângă obiectul fanteziilor mele. *Seven Nation Army* nu era chiar un *slow*. Chiar deloc, de fapt. Însă noi am dansat lent, ca și cum coloana noastră sonoră n-ar fi corespuns cu a celorlalți. Sunetul intens îmi urca până în stomac și-l simțeam până și pe Caden fremătând lipit de mine și îmi plăcea asta la nebunie.

— Poți să pleci dacă vrei. Jeremiah s-a dus afară cu Susanne.

— Poftim? l-am întrebat eu, confuză.

— Tipul care spera să ți-o tragă se ocupă acum de alta. Poți să te oprești din dans. Nu voiam decât să împiedic asta.

— De ce?

Îmi simțeam gâtul uscat și ochii plini de lacrimi. Iar constatarea mă făcea să vreau să plâng de ciudă. Idioată mai eram! Cât de departe părea amazoana care mă visasem a fi, făcând graffiti prin oraș, îmbrăcată în țoale de skateriță!

— Era o pierdere de timp. Tipul ăsta merită să-și facă singur la manivelă, nu să se atingă de vreo fată. Mai ales, nu de tine. Ești prietena surorii mele, aș fi făcut la fel și pentru Ellen, mi-a spus el.

Dacă el nu voia, bineînțeles, decât să mă liniștească, eu nu mă gândeam decât cum să-l castrez pe loc, cu o lovitură zdravănă de genunchi. Brațele mi-au căzut inerte pe lângă corp și m-am dat înapoi. Caden nu se dezlipea însă de mine.

— Tocmai mi-ai cerut să mă car! m-am enervat eu. Așa că acum dă-mi drumul!

— Chiar deloc. Ți-am zis doar că dacă voiai să mergi, puteai să o faci.

— Ticălosule!

Vai, câtă elocvență în vorbele lui. Ca și în lacrimile care mă năpădeau. Am închis ochii și am evitat să îl privesc, acordându-mi timpul necesar cât să-mi regăsesc forța să... să ce? Trebuia să-i trag un genunchi între picioare, da sau nu? Nu, era fratele lui Ellen. Trebuia să-l îmbrâncesc cât colo? Mai bine. El a profitat de asta pentru a mă strânge în brațe, antrenându-mă într-un dans care nu mai era propriu-zis un *slow*, dar tot ceva lent... un fel de tango, o muzică pe care oricum n-aș fi dansat niciodată! Și-a înlănțuit mâinile în jurul taliei mele, obligându-mă să mă mișc.

— Dă-mi drumul, surioara ta bis e în regulă și va menține distanța față de Jeremiah până la sfârșitul serii.

— În cazul ăsta, ar fi trebuit să te gândești să mă eviți și pe mine..., a spus el năpustindu-se asupra buzelor mele.

Când nici nu mă așteptam, atunci m-a sărutat. Avea gust de bere și asta nu-mi plăcea. Mi-a lovit ușor nasul, în timp ce barba lui nerasă de câteva zile se freca de bărbia mea. Și totuși, mi-a plăcut la nebunie sărutul acela. Mi-am pierdut stăpânirea de sine și, de la explozia de emoție care se produsese în mine, întreg trupul mi s-a crispat, din creștet și până-n tălpi.

— Frumoasa mea, n-ai decât să fugi de mine, căci eu nu te văd ca pe o soră. Chiar deloc, mi-a spus el, în timp ce se îndepărta.

Mult prea devreme. M-am aruncat asupra lui și l-am prins de cămașă, năpustindu-mă asupra gurii sale. Am fost cât se poate de stângace și totuși, el n-a protestat deloc. Și-a înclinat doar un pic capul, înainte de a mă ridica ușor, ca să-mi așeze picioarele peste ale lui. Stângăcia a dispărut, cedând locul gingășiei. Mi-a mângâiat spatelul, bazinul meu s-a lipit de el ca într-o înlănțuire, în timp ce limbile ni s-au împletit într-o armonie desăvârșită. Sărutul acesta tandru în contradicție absolută cu melodia asurzitoare a celor de la Franz Ferdinand mă făcea să râd. Am zâmbit și, simțindu-i buzele, mi-am dat seama că-mi imita gestul. Fără să ne gândim, am încetat să ne sărutăm, preocupați acum de zâmbetul nostru și de complicitatea deplină pe care o împărtășeam, amuzându-ne de salturile celor din jur, care se împingeau în noi. Caden s-a ferit de un tip beat, făcând câțiva pași într-o parte, cu mine cocoțată încă pe picioarele lui. Am izbucnit în râs, cuprinsă de euforie. Mai fusesem sărutată și înainte, însă, în acel moment, am hotărât că eu singură trebuia să aleg care să fie primul meu sărut, așa că l-am ales fără ezitare pe acela.

Iluzia s-a destrămat. Cuvintele pe care mi le spusese cu o seară înainte mă bântuiau și mă readuceau cu durere în prezent. M-am dus lângă Ellen care sforăia încet pe covorul meu fluorescent și i-am mângâiat fruntea, la fel cum, mai demult, o văzusem făcând pe mama ei.

Ellen a deschis de îndată ochii. Aerul ei pierdut mi-a smuls un zâmbet. Însă am redevenit serioasă când am văzut că avea ochii în lacrimi, gata să izbucnească-n plâns.

— El? Ce se întâmplă, te simți bine?

S-a ridicat în capul oaselor, plângând de-acum pe bune.

— Ești bolnavă? Ce-i...?

În loc de răspuns, ea s-a aruncat în brațele mele. Am strâns-o la piept, așteptând să treacă furtuna. Fără să-mi dau seama, mi-a inundat pe jumătate tricoul cu Nirvana și un *smiley beat*, preocupată fiind să înțeleg din ce motiv se afla în starea aceea. În cele din urmă s-a liniștit și și-a dres glasul, ușor stânjenită.

— Scuză-mă. Visam ceva ciudat când m-ai trezit.

Am ridicat din sprâncene. Mințea; puteam să jur.

— Ți-a făcut cineva rău ieri? Spune-mi cum îl cheamă și-ți promit că-l pocnesc de-i sar plombele.

Ellen a izbucnit în râs, clătinând din cap.

— Sunt bine!

— El, spune-mi, Caden chiar e... logodit?

După aerul ei încurcat, am înțeles răspunsul.

— Când s-a întâmplat și asta? am întrebat eu, abătută.

— Acum șase luni. Au de gând să se căsătorească în mai puțin de un an, mi-a mărturisit ea cu regret.

Nefiind în stare să fac față veștii fără să mă prăbușesc, am preferat să mă concentrez asupra prietenei mele:

— El, te simți bine? Poți să rămâi acasă sau poți să-mi povestești dacă vrei...

— Sunt bine. Cât despre a pierde vremea pe la tine, cu mare drag. Din când în când, apartamentul tău pute, e mic și totuși mă simt bine aici, a zis ea cu un suspin. Al meu e friguros. Christy e un manechin anorectic, o idioată. Și eu chiar mă tem să nu devin ca ea.

Am râs gândindu-mă că glumea, însă expresia ochilor ei îmi spunea că nu era chiar așa.

— Uite, vezi locul ăla?

Am arătat spre unul dintre pereții camerei lângă care stăteau încă înșirate niște cutii de carton.

— O să amenajez colțul acesta numai și numai pentru tine.

— Ai face asta? S-a mirat ea.

Am dat din cap. Ellen a zâmbit fără să spună nimic.

— Mi-ai lipsit atât de mult !

Declarația ei m-a înduioșat. Cu trei ani în urmă, plecarea lor în grabă stârnise în mine o furie atât de mare încât lăsașem distanța să se instaleze fără să fi încercat să repar ceva. În acele clipe mă confruntam cu prima mea decepție sentimentală și nu aveam în cap decât o singură idee: trădarea familie Hadler.

— Și tu mie. Nu trebuie să ne mai pierdem din ochi, am hotărât eu. Promiți?

— O să mă lupt pentru tine, Milady, a încuviințat ea, cu o privire hotărâtă, scânteietoare.

CAPITOLUL 7

A doua zi, Anna era liberă. Ea mergea la muncă mai mult spre sfârșitul zilei și seara, după orele de curs, atunci când era mai aglomerat. În rest, trebuia să mă ocup eu singură.

Pe scurt, după o noapte cu numai câteva ore de somn, mă aștepta o zi lungă de muncă. Așa că starea mea era setată pe modul „furtună”. N-aș fi sfătuit pe nimeni să mă caute. Nu mai reușeam să scap de durerea de cap, iar perioadele aglomerate alternau cu momente nesfârșite în care nu aveam decât un client, ceea ce mă plictisea de moarte.

— O cafea neagră, lungă, și o chiflă cu *sour cream*, vă rog.

Nu a trebuit să mă întorc ca să recunosc vocea aceea, însă a trebuit să-mi iau inima-n dinți; să rămân neclintită în fața espressorului ar fi părut un pic ciudat, mai ales că era curat. Am aruncat o privire pe deasupra umărului și l-am zărit pe noul Caden. Cel care se îmbrăca la costum și părea gata-gata să scufunde Titanicul.

— De când comanzi *sour cream*? Nu-ți place deloc, nu m-am putut abține eu să nu-i răspund.

— E pentru tine. E aproape două și cafeneaua pare liniștită. Ia-ți chifla și mănâncă un pic, o să-ți mai taie din mahmureală.

Cum se face că-mi oferea ceva și-mi făcea o propunere drăguță, reușind cumva să-mi prezinte ca pe o insultă? Artă pură. Și de unde știa că încă mă durea capul? O explicație îmbucurătoare: probabil că arătam groaznic.

— Trebuie să vorbim, a adăugat el, temându-se fără îndoială că o să mă opun.